

אודי אדיב מספר על בדידותו וגעגועיו לחופש, יחסיו עם האסירים היהודיים בכלא, מלחמתו לשמירה על שפיותו ובריאותו, מביט לאחור על נסיעתו לסוריה ומביט קדימה על עתידו אחרי השיחרור

„אילו הייתי יושב כל השנים עם הפליליים, הייתי משתגע. בין האסירים הביטחוניים שדרו יחסים אנושיים“

„היום אני יודע שעשיתי שגיאה ושנפילתי בפת. בסך-הכל היו לי כוונות טובות. הייתי צעיר נאיבי והאמנתי בכוח“

„אחיה איפה שלא תחיה. היא מכינה לנו כעת את הקן שנחיה בו. לאן שתלך — אלך גם אני“

„אני לא רוצה לברוח. אני רוצה לחזור לחברה הישראלית. כשאשתחרר, אני חייב לחיות בין ישראלים“

„הדבר שעזר לי הוא החמיכה שקיבלתי מלאה ומההורים, והידעה שיש מי שדואג לי“

„הפלסטינים קיבלו אותי כזר. נפילתי בין הכיסאות. לא הייתה לי זהות — לא הייתי יהודי ולא פלסטיני“

ראיינה שרית ישי

אני לא רוצה

לעסוק עוד בפוליטיקה!

שלושה אנשים שנושמים את אודי אדיב. חיים למען הרגע שבו ייצא מבעד לשער הגדול. שאנחנו עומדים כעת להיכנס בתוכו. „הסוהרת הגיעה!“ צועק מועלם הסוהר. לאה מכירה אותו בשמו. היא מכירה את כולם והם מכירים אותה. אנחנו הולכות לכיוון השער. לאה היא מיקצוענית. היא אומרת לי שהיא תלך ראשונה. תנסה לתפוס תא — אולי ייצא לנו לשוחח עם אודי באינטימיות. „את תעקבי אחריי.“ היא אומרת לי. מסתבר לי שהיא לא המיקצוענית היחידה. כל הנשים שועטות קדימה. כולן רוצות לתפוס חצי שעה פרטית. יש בסך הכל חמישה תאים: מי שתופסת

שתיים ניכנס בדלת-הברזל הגדולה ונהיה מהצד השני של החומה. אני מתרגשת. לאה מחייכת — בשבילה זה עניין של שיגרה. כל יום שני, פעם בשבועיים, היא מתייצבת כאן בשמונה ושלושים, ואחרי-כך נוסעת לעבודת תה שבאוניברסיטה הפתוחה. את חייה החליטה להקדיש לאודי אדיב. שהיה חברה במשך שנה עד שנעצר, ושחזרה אליו לפני שש שנים. לאה והוריו של אודי, אורי וטובה אדיב מגן-שמואל, עושים ימים כלילות במאבק אינסופי, ארוך ומתיש, למען שיחרורו. הם חיים מסביב לתיקווה שאודי אולי ישתחרר. זהו הנושא היחיד כמעט המעסיק אותם.

המקום מטונף כאילו היה מיוזלה עירונית. בימי גשם חודרים המים לצריף שבו אתה מפקיד את תעודת-הזהות שלך ואת תיקך. אני רואה נשים קשות-יום. הבאות לבקר את יקיריהן, היושבים מאחורי החומות: אמהות, נשים, חברות. אני מזהה דמויות מוכרות. שלא זה המקום לכתוב עליהן. „היום זה יום-הביקורים של ערביי השטח“, חים, אומרת לאה. כשגל ענק של מבקרים ערביים, לבושים בגדים כפריים, שוטף את הרחבה לפני חומות-הכלא. אנחנו ממתינות בשמש לסוהרת שתבוא מ„נווה-תיציה“ לבדוק אותנו. עוד דקה עוד

חצי שעה — זה היה הזמן שהיה לי. חצי שעה, אף לא דקה יותר. כשהגעתי לבית-המעצר רמלה. הבנתי שגם חצי שעה זה יותר מדי. הייתי חייבת לתת חלק לבד. אחרי הכל, הם נמגשים פעם בשבועיים. וחצי שעה מבעד לסורגים זה כל מה שיש להם. כבר שש שנים רצופות, פעם בשבועיים. מכתת לאה לשם את רגליה בשבילים המוליכים לכלא רמלה בגשם. בשמש. בקור ובשרב. היא תמיד ראשונה המתייצבת באותו צריף רעוע. מט לנפול. המשמש את המבקרים בכלא ובבית-המעצר רמלה.